

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **S. N.**, zastoupeného JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Hilleho 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2006, č. j. OAM-755/VL-20-05-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2008, č. j. 56 Az 9/2008 – 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Janě Kuřátkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenovaně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 11. 2006, č. j. OAM-755/VL-20-05-2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V této věci již rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 6. 2007, č. j. 56 Az 362/2006 – 40, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Veden zájmem na jednotnosti rozhodování krajských soudů Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost posoudil jako přijatelnou, neboť zaujal názor, že krajský soud se při posouzení otázky, zda je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, odchýlil od judikatury

zdejšího soudu. Rozsudkem ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, pak napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že charakter vad vytýkaných správnímu rozhodnutí nedosahoval intenzity vyžadované pro jeho posouzení jako nepřezkoumatelného, naopak svědčil o tom, že soud byl schopen napadené správní rozhodnutí přezkoumat a zaujmout k jeho odůvodnění – byť kritický – postoj.

Krajský soud v Brně, vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl rozsudkem ze dne 28. 3. 2008, č. j. 56 Az 9/2008 - 91, tak, že žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou. Krajský soud konstatoval, že ačkoli se správní orgán nevypořádal s určitou protichůdností informací, neměla tato vada za následek nepřezkoumatelnost a nezákonnost jeho rozhodnutí. Soud má dále za to, že požadavek na registraci náboženských skupin není do té míry diskriminační, aby ho bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Kazašská republika přijala příslušné zákony s ohledem na skutečnost, že se jedná o zemi s mnoha náboženstvími, s cílem zajistit rovnováhu mezi nimi a vzhledem k výskytu extremistických skupin. Takové důvody považuje soud za legitimní. Jestliže místní policisté žádali po stěžovateli úplatek, je zjevné, že se jednalo o zneužití jejich služebního postavení, nikoli o státní politiku. Soud zdůraznil, že stěžovatel v této věci nevyužil žádných oficiálních prostředků pro svoji ochranu.

V podané kasační stížnosti stěžovatel tvrdil, že Krajský soud v Brně nesprávně interpretoval ust. § 2 odst. 7 ve spojení s ust. § 12 zákona o azylu a současně namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel opakovaně uvedl, že byl v zemi pronásledován a diskriminován pro své náboženské vyznání, tzv. čistý islám. Soud se však ztotožnil se závěrem správního orgánu, že bezpečnostní orgány Kazašské republiky pouze realizovaly zákonem vymezenou politiku vůči menšinovým náboženstvím, která spočívá v zákazu aktivit všech náboženských skupin, které nejsou úředně registrované. Podle čl. 9 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má stát možnost svobodu projevit náboženské vyznání omezit, jsou-li taková omezení předepsána zákonem a nutná k udržení veřejné bezpečnosti, pořádku, zdraví, morálky nebo ochrany základních práv a svobod jiných osob. Správní orgán i soud dospěly k závěru, že ideologický základ víry, kterou žalobce vyznával, představuje potenciální hrozbu pro veřejnou bezpečnost. Represivní postup ze strany státních orgánů vůči stěžovateli tak nelze považovat za porušení jeho práva na svobodu náboženského vyznání a nenaplnuje ani znaky pronásledování. Podle stěžovatele ale ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by jeho náboženská víra skutečně představovala jakékoli nebezpečí pro veřejný pořádek. Stěžovatel a jeho souvěrci pouze nebyli řádně zaregistrováni jako náboženské uskupení.

Stěžovatel svá tvrzení o diskriminaci pro vyznávání tzv. čistého islámu doložil listinnými důkazy, soud se však s nimi řádně nevypořádal a neobjasnil, které důkazy považoval za průkazné a které nikoliv. Odůvodnění rozsudku tak podle stěžovatele není srozumitelné. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně byl vyneseno dne 28. 3. 2008, tedy po účinnosti novely azylového

zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou, kdy je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, se Nejvyšší správní soud důkladně zabýval ve svém předchozím zrušujícím rozsudku v této věci, dále lze odkázat např. na rozsudek ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. K postavení vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud rovněž vyjádřil již v předchozím zrušujícím rozsudku, podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, www.nssoud.cz. Dospěl zde k závěru, že příslušníci tzv. čistého islámu nejsou v zemi jejich původu pronásledováni, diskriminováni ani nepřiměřeně trestáni. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu považoval Nejvyšší správní soud za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových

výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu